

Gjestekommentar, 06.10.19

Av Olav Nilsen, i www.Kommentar-Avisa.no

Statsråd Ropstad og angiversamfunnet

På formiddagen St.Hans-aften i år fikk jeg overraskende besøk av en tysk-norsk familie, bosatt i min hjemkommune Iveland.

Jeg kjente dem ikke fra før, men de oppsøkte meg fordi de var kjent med mitt engasjement i lokale barnevernssaker.

Familien flyttet fra Tyskland til Norge for ti år siden, og bosatte seg i Iveland for tre år siden.

De var barnløse i 16 år, og da deres nå fem år gamle datter kom til verden, var hun utrolig velkommen og etterlengtet.

Ekteparet er oppvokst i det tidligere DDR, og hvordan forholdene var i dette regimet er grundig dokumentert både gjennom tidligere Stasi-arkiver, bøker og filmer.

Sentralt i dette regimet var en systematisk overvåking av samtlige innbyggere, gjennom det beryktede Stasi, og de som ikke var medlem av kommunistpartiet, var i opposisjon, eller på noen måte skilte seg ut, ble nøye overvåket, ble nektet tilgang til høyere studier, mistet jobben, eller ble fratatt sine barn.

Stasi brukte sin posisjon og makt for alt den den var verdt, og truet ofte innbyggerne med å miste sine barn og sine rettigheter hvis de ikke innordnet seg systemet, gjorde som myndighetene sa, og ble medlem av kommunistpartiet.

Da denne tyske familien kom til Iveland i 2016 ble de ganske raskt introdusert for programmet "[Trygg tidlig](#)" som langt på vei bygger på prinsippene i den såkalte "Kvellomodellen".

Etter å ha satt seg grundig inn i denne, fant familien en skremmende likhet mellom en del av metodikken i denne, og de "programmer" de ble utsatt for i det tidligere DDR.

En overordnet sak i denne forbindelse er avveiningen mellom hva som er familiens og enkeltindividets ansvar og plikter, og hva som er samfunnets ansvar og plikter.

Familien takket derfor nei til deltakelse i dette programmet, noe de selvsagt er i sin fulle rett til.

Samtidig vet foreldre som takker nei til slike programmer at det ofte utløser mistanke om at de har noe å "skjule". Så også i dette tilfellet.

Følgelig utløste en liten kommentar fra jentungen om at pappa hadde blitt sint da han mistet noe ned fra hustaket, en omfattende "eksaminasjon" av den fem år gamle jenta fra en av barnehagens ansatte.

Samtalene er skriftlig notert, og utlevert foreldrene etter forespørsel fra dem, og de dokumenterer til fulle ledende spørsmål, og en så detaljert innblanding i privatlivets fred, at jeg har valgt å sende saken over til Datatilsynet, kommunens kontrollutvalg, og barne- og familiedepartementet.

Selv om saken ble henlagt før den ble oversendt barnevernet, utløste den en slik frykt hos foreldrene at mor og datter dagen etter vår samtale flyttet tilbake til Tyskland.

De kan fortelle om en rekke tysk-norske familier som har gjort det samme, og bare i min hjemkommune Iveland med knapt 1.200 innbyggere, er dette den tredje tyske familien jeg har vært borte i som har vært utsatt for liknende behandling - i de to andre tilfellene med politiaksjoner, omfattende forhør hos politi og Barnehus, og så skremmende og traumatiske opplevelser at verken foreldre eller barn noen gang kommer over det.

I et intervju med barne- og familieminister Kjell Ingolf Ropstad i avisa [Dagen 1.oktober](#) (bak betalingsmur), fremkommer at det i fjor ble sendt 57.000 bekymringsmeldinger til barnevernet, mens det samme året var 55.000 fødsler. Med andre ord var flere bekymringsmeldinger enn det var fødsler!

På spørsmål fra Dagens journalist om ikke dette er et veldig høyt tall, svarer statsråd Ropstad:

"Det er jo et veldig høyt antall. Men det er jo bra at det meldes fra når fagfolk, lærere, ansatte i barnehagen eller vi som naboer ser noe vi mener er bekymringsfullt".

I fem av de sakene jeg har fulgt de siste 2-3 årene har det fremkommet påstander om vold og overgrep. Samtlige har blitt henlagt fordi det ikke har fremkommet noen dokumentasjon på dette, verken medisinsk eller juridisk.

Men de sår dette har skapt, og den redsel de berørte familiene har opplevd, er skremmende! I flere tilfeller har det også ført til at de det gjelder verken stoler på hverandre eller på samfunnet rundt seg. Det gjelder ikke minst utenlandske familier, som er overrepresentert i norske barnevernssaker.

Statsråd Ropstad får i samme intervju spørsmål om vi ikke beveger oss i retning av et angiversamfunn. "Dit skal vi virkelig ikke komme", sier han.

Saken er at vi har kommet dit for lenge siden! Det forteller ikke minst nevnte tysk-norske familie om, som sjøl har opplevd angiversamfunnet i det tidligere DDR, og finner så skremmende likheter mellom dette og det de nå opplever i Norge, at de ikke tør å bo her lenger.

Det er nevnt to andre tysk-norske familier i denne forbindelse.

Det burde ringe en klokke når spesielt disse er bevisste i sine valg i forhold til hvilket innsyn og virkemidler de mener det offentlige skal ha når det gjelder familie og heim - ikke minst fordi de har sin bakgrunn i et Tyskland som ble delt etter krigen, og der de metoder, opplegg og mekanismer som norsk skole, barnehage, og barnevern bruker, etter deres syn har skremmende likhetstrekk med regimet i det tidligere DDR.

Ikke minst burde det ringe en klokke for en statsråd fra Kristelig Folkeparti!

(Fete typer og linker er lagt til av redaktøren.)